

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 52.

Tiende Session.

17de Møde.

Mandagen den 25de October, Kl. 7 Aften.

(Fortsat.)

Himestad (fortsat): Jeg veed meget vel, at det høitærede Medlem for Mærbo Amts 4de Valgfreds (Monrad) besidder omfattende Kundskaber i de orientalske Sprog, men han maa erindre, at han i den Henseende er en Undtagelse, selv mellem Biskopperne, endstige mellem Provsterne og Præsterne, og der kan maafløe håndfaldsværdigt være et Par Andre, som ogsaa forstaae Hebraisk — jeg siger ikke dette til nogen Forkleinselse for Præsterne — her i Landet, men Enhver, som kjender Noget til Udbredelsen her i Landet af Kundskab til Hebraisk, vil være enig med mig i, at der i hele Kongeriget Danmark ikke er 18 Præster, som kunne oversætte det gamle Testamente, det er der virkelig ikke; der er Ingen, selv mellem Præsterne, som vil paafløe det. Hvorledes vil der være Noget, som vil paafløe, at en Præst skal kunne oversætte den eller den Prophet, han ikke tidligere har læst? Naar han saa ikke kan det, hvorledes skal da en Lægmand kunne gjøre det? Nei, dertil skal en Mand, som særligen interesserer sig for denne Gjenstand, som saa at sige har levet sig ind i hiin Tids Aand, og som er udrustet med de fornødne Kundskaber, han kan oversætte det gamle Testamente, men ikke en Forsamling af læge og geistlige Mænd.

Det er saaledes min Mening, at vi strengt bør holde os til, hvad det er, der her foreligger, og ikke blande andre Ting ind deri,

holde os til den tid nok udtalte Mening om dette Forslag og holde os skarpt for Die, hvilke Vidtløstigheder vi indlade os paa, ved at lade denne Sag gaae til et Udvalg, alle de Fortrædeligheder, som deraf kunne komme. Ja, der kan komme en Mængde snurrige Ting, naar Udvalget kommer til at skrive — ja, den ærede Rigsdagsmand fra Nyborg (Gomard) sagde: to Betænkninger. Det var virkelig en curieus Ting at have to Betænkninger om en saadan Sag, der kommer ud fra Rigsdagen og sætte Gemytterne i Bevægelse, Betænkninger, som kun vilde være et forförtet Udtog af Forhandlingerne. Man har sagt, at Betænkningen skulde tjene til, at de Forhandlinger, som her ere førte, skulde klares for Publicum; nu vil jeg dog spørge, hvad det vil sige. Det vil sige, man skriver en Betænkning, hvori Enhver udtaler sig i sin Retning og kaster, saa at sige, en Brandsaffel ud, uden mindste Gavn eller Nytte; thi den, som ikke finder sin Anskuelse klarer ved de nu stedfundne Discussioner, vil neppe blive synderlig klogere ved at see sammentrængt paa et Par Sider, hvad her er yttret, idet jeg jo dog strax skal tilføie, at jeg meget tvivler om, det overhovedet ladder sig gjøre; thi vi have her hørt Foredrag af begavede og begejstrede Mænd, som jeg er overbevist om ikke vilde kunne gjengives i en Udvalgsbetænkning; jeg er overbevist om, at den Aand, som har gaaet igjennem Foredragene, og som har været bestemmende for saa Mange her i Salen, vil man ikke kunne bringe ind i Udvalgets Betænkning, saa at man slet ikke vil kunne give et Udtryk af hvad her er sagt. Man vil derimod kunne trække Sagen yderligere ud; det forekommer mig, som om der særlig er lagt an derpaa, idet den